

Paaswake 2023

Vuur, Licht, water, leven.

Sinds mensenheugenis maken wij mensen ons een beeld van God. Je kent dat wel: een man, met een witte baard, zittend op een troon hoog boven in de hemel die neerkijkt op de wereld die Hij geschapen heeft. We mensen willen een beeld hebben bij zaken, bij dingen.

Maar, in 11^e eeuw zei Anselmus het al: God is groter dan wij kunnen denken en alles wat je over Hem zegt, is Hij niet. Dus ook al ons beelden gemaakt in ons eigen hoofd, of door kunstenaars door de eeuwen heen gemaakt, dat is God niet.

De Bijbel vertelt ons; 'nu zien het HET, God, nog slechts in een spiegel, maar later van aangezicht tot aangezicht' Maar ook dan zullen we geen menselijk aangezicht zien.

En toch is ons door de eeuwen heen sinds het begin der schepping iets aangereikt om een beetje te voelen niet hoe eruit ziet, maar HOE Hij is.

We zien iets van God oplichten in die mens Jezus van Nazareth. Maar ook in andere heiligen of in goede en lieve mensen om ons heen.

Kijkend naar hoe ze zijn, hoe ze handelen, in wat zij doen, kunnen we zeggen zo zal God ook wel zijn. Dus we zien sporen van God in mensen om ons heen maar hoe en wat Hij nu precies is weten we daarmee nog steeds niet en daarom grijpen we naar symbolen. Een symbool betekent niet alleen iets, maar is ook iets, iets in de goede zin van 'het werkt'.

Deze avond, deze Paaswake' staat vol van symboliek.

Vuur: misschien moet we God wel vuur noemen. Vuur geeft warmte. Gods vuur kan mensen vurig maken, kijk maar eens naar die Mens Jezus hoe vurig die was die drongen was van Gods Vuur. Mag dat vuur ook vanavond, morgen in ons gaan branden.

Licht, we hoorden het in het verhaal over de schepping hoe God licht schiep. Ja, noemen God dan ook maar Licht. Dat Licht dat wij

vanavond hier nieuw ontstoken hebben, dat Licht van die Nieuwe Paaskaars verwijst naar die Lichtmens bij uitstek Jezus van Nazareth. En Jezus wil ons vanavond aansteken om ook Licht te zijn, te worden voor anderen, voor mensen om ons heen, voor mensen die nog in het duister, in het donker tasten, voor hen die het niet meer zien zitten. Zo brengen wij iets van Licht, iets van God bij andere mensen en hopelijk brengt dat opheldering in hun bestaan, worden zij uit de duisternis getrokken en frist hun leven weer wat op.

Voor opfrissen, en dat zou Gods derde naam kunnen zijn, hebben Water nodig. Ons leven, het leven van een mens mag nooit opdrogen. Als ons leven opdroogt en verdort, is het geen leven meer. Toen we klein waren en gedoopt werden, is gezegd dat de mens water nodig heeft om te groeien en te bloeien. Dat water stond toen en staat nu nog steeds symbool voor God die ons leven doet, ons doet groeien en bloeien.

Dus als wij die grote, alles overstijgende, niet in beelden te vatten of woorden te vatten God nu durven te benoemen in de symbolen Vuur, Licht en water en hem niet alleen benoemen maar ook tot ons laten doordringen zodat OOK wij vurig, worden, ZELF Lichtdragers worden, zelf niet opdrogen of verdorren in ons gelovig zijn en daarmee ook anderen inspireren, bij anderen voorkomen dat ze verdorren dan doen we wat Pasen van ons vraagt, wat die Man van Nazareth, die Mens bij uitstek, van ons vraagt. Pasen vraagt dat wij verrijzenis, nieuw Leven brengen in het leven van ons zelf maar ook van anderen op dat wij maar ook anderen kunnen ver-rijzen. Dat we weer de kracht vinden om boven het allesdaagse uit te stijgen, misschien wel boven onszelf uit te stijgen en dat wij Paasmensen worden, Op-standige mensen in wie God opnieuw tot leven komt, die God die is Vuur, Licht en Water en daarmee De Bron van leven.

Zalig Pasen

Overweging Paaszondag 9 april 2023 in de Jongerenkerk

Pasen niet in woorden te vangen

Vragen van kinderen blijven je verrassen. “Moeder, gaan we vandaag Paaszondag, met jou en pa mee naar de kerk. Waarom is dat zo’n belangrijke dag, dat we net als met Kerstmis mee moeten naar de kerk? Kerstmis is de geboorte van Jezus. Maar Pasen, is dat de sterfdag van Jezus?” De beide jongens genieten van hun vraag, zeker als moeder niet direct antwoordt en hun vader naar het plafond kijkt.

Een eerste poging “Het gaat niet over de paashaas en over eieren eten,” zegt hun vader om de stilte te doorbreken. “Dat is het dus niet, oké, maar wat is het dan wel?”, herhaalden ze hun vraag.

“Het is niet de sterfdag van Jezus. Pasen is wat er na de dood van Jezus gebeurde met de vrienden en de familie van Jezus”, begint hun moeder te vertellen. “Allemaal verdrietige mensen, die verder moesten met hun leven. Een goede vriendin van Jezus kon zich geen leven voorstellen zonder hem. Als ze naar zijn graf ging, vond ze daar niets en niemand. Eén keer was ze geweldig geschrokken. Ze had een tuinman aangezien voor Jezus. Toen ze dat aan haar vrienden vertelde, werd haar verhaal niet weggewuifd. Zij hadden, ook op weg naar het graf, met een paar mannen gepraat, die daar de graven verzorgden. Die mannen, kennelijk vertrouwd met de dood, hadden gezegd dat ze het beste maar weer terug konden gaan naar waar ze vandaan kwamen. Daar moesten ze het leven weer oppakken. Hun vriend zou niet anders gewild hebben.” “Het leven gaat door voor de levenden, maar ook voor de doden.”

Pasen niet in woorden te vangen

Een tweede poging “Wat ma jullie hier vertelt, is het verhaal dat in de bijbel staat,” zegt vader. “Ze hebben mij ook wel eens gevraagd wat Pasen voor mij betekent. Ik heb toen het Bijbelverhaal niet verteld, maar gezegd dat voor iedereen het leven doorgaat. Vraag me niet hoe, heb ik gezegd, dat weet ik niet. Ik geloof dat ik blij ben dat ik kan

leven met wat die Jezus is overkomen. Hij is levend gebleven voor zijn vrienden en familie. Ook voor mij. Het leven gaat door voor de levenden, maar ook voor de doden.

Het leven is sterker dan de dood. Dat geeft zin, levenslust, toekomst aan mijn leven. Dat is voor mij Pasen. Ik ben blij, heb ik gezegd, met zo'n kijk op het leven. Ik vind het een feest. De ontdekking dat er nog een andere wereld schuilgaat achter de harde feiten, achter alles wat je ziet, wat je meemaakt. Ook achter een mensenleven, dat uiteenvalt in de dood."

Hij is even stil en ook de beide jongens kunnen even niet doorvragen. Hun vader zegt nog maar een keer: "Ik weet niet hoe ik het allemaal moet zeggen. Ik heb er eigenlijk geen woorden voor." Weer valt er een stilte.

Naar woorden zoeken "Heb jij vroeger ook aan je moeder, aan oma, gevraagd wat we met Pasen vieren?", vraagt de oudste van de jongens. "Ja, zelfs meerdere keren." zegt hun moeder nadenkend. "Zij vertelde me toen met andere woorden wat de pastoor in de kerk preekt. Zij zei: Pasen is het feest van mensen die nooit en nergens voor stil blijven staan, die altijd doorgaan, die nooit opgeven, die vinden dat er altijd toekomst, hoop en leven is, Wat je ook meemaakt of moet doormaken. Jullie oma wist ook niet van ophouden. Ze heeft ook een keer tegen me gezegd, toen ik weer eens iets vroeg over Pasen: je moet niet alleen lezen wat er staat, maar ook luisteren naar wat tussen de regels staat. Daar ligt verborgen wat niet gezegd kan worden: de binnenkant van het leven, de werkelijkheid achter de harde feiten. Daar gaat het over met Pasen." De jongens kijken haar met wazige ogen aan. "Ja, jongens," zegt vader, "Pasen laat zich niet vangen in woorden, net zomin als het leven. Ik zeg wel eens tegen mensen dat Jezus uit Nazareth, en wij ook, een weg gaan van dood naar leven, en niet andersom. Naar een gevuld leven, waarin we niet hoeven te rekenen en te berekenen, waarin de laatsten ook de

eersten zijn, waar liefde en barmhartigheid het winnen van de wetten van de economie, waar het recht van de sterkste niet geldt.”

De jongens kijken ook nu hun vader aan met wazige ogen. Nu de jongste: “Ik vind Pasen maar moeilijk. Ik begrijp het nog niet eens voor de helft. Verschil ik nu veel van de grote mensen?” In de glimlach van zijn vader en moeder ziet hij dat hij aardig met hen op één lijn zit. Zijn broer kan toen eindelijk zeggen waar hij al steeds op had zitten broeden. “Onze meneer op school zegt altijd: als je het niet kunt zeggen, zing het dan maar.” Moeder neuriet dan, fluisterde onhoorbaar het lied van Huub Oosterhuis: de steppe zal bloeien, de steppen zal lachen en juichen, de dode zal levenzal horen, nu leven.

Mag dat ons gegeven zijn dat het verhaal van Pasen ons tot leven, tot nieuw of vernieuwd leven wekt of zoals Huub Schumacher ooit in de Roerom schreef over Annemarie die aan oma vroeg wat Pasen was en waarop oma antwoordde: Pasen is dat Jezus is opgestaan en waarop Annemarie antwoordt: ‘ dat is dan toch niets aparts, ik sta elke morgen op’.

Mag het Paasverhaal, het verhaal van op-standing, ONS daadwerkelijk doen op-staan, tot op-standige mensen maken die in navolging van die Man van Nazareth opstaan tegen alles wat het leven tot Goede Vrijdagen maakt, opstaan tegen alles wat mensen kleineert, aan de kant schuift, verdrukt of vernietigt opdat er een wereld mag groeien waarin allen en alles tot ware groei en bloei mag komen, DIE wereld die en dat leven dat God voor ons en deze schepping bedoeld heeft vanaf de schepping.

In die zin wens ik ons allen een Zalig Pasen!